

cena. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jest zjištěno, že se úraz přihodil žalobci večer za mlhy na veřejné obecní cestě, jež jest od železničního tělesa ohraničena železným plotem, zasazeným do obecní cesty. Podle zjištění nižších soudů držel se žalobce při chůzi po cestě horního drátu v tomto plotu a, když přišel ke sloupku před mostem, kde byl drát více vyhnutý do vzdušného prostoru nad příkopem, spadl následkem tohoto vyhnutí drátu do příkopu. Nižší soudy, vycházejíce z právního názoru, že oplocení toto může míti jen význam, dáti veřejnosti výstražné znamení, by se nepřecházelo na pozemky dráhy, a že dráha nemá povinnost zřídití zábradlí pro bezpečnost chodců, zejména ne pro to, by ho chodci používali v noci za tmy jako vodítka, uznaly, že nárok žalobní není důvodem po právu a že si žalobce úraz přivodil vlastním zaviněním, nespadnuv do příkopu proto, že ohraničení tělesa dráhy chybělo, nýbrž proto, — jak sám tvrdí — že se držel při chůzi drátu (lana) oplocení. Tento názor nižších soudů sdílí i dovolací soud a lze jej opřítí o ustanovení § 41 želez. provoz. řádu čís. 1/52 ř. z. a o ustanovení § 10 písm. d) želez. konces. zákona čís. 238/54 ř. zák., z nichž jest zřejmo, že oplocení železničního tělesa slouží k tomu, by bylo zabráněno neštěstím z provozu dráhy, a k ochraně železničního tělesa a železničního provozu a má zabrániti tomu, by se lidé a povozy na železniční těleso nedostali. Tvrdí-li žalobce teprve v dovolacím spisu, že došlo k dohodě mezi drahou a obcí R., podle níž se dráha zavázala postavití železnou ohradu nikoliv k ochraně železničního tělesa, nýbrž k ochraně chodců, by nespadli s cesty, jde o nepřípustnou novotu, ježto původně tvrdil jen, že dráha byla povinna ohradu zřídití a udržovati. I kdyby tomu tak bylo, neplynulo by z toho, že dráha byla povinna zřídití zábradlí tak pevné, by se ho chodci za tmy a mlhy mohli přidržovati. K účelu, k němuž bylo zřízeno, ohraničiti železniční pozemek, postačilo. Rozhodnutí čís. 3726 sb. n. s. se žalobce pro svůj názor dovolávati nemůže, poněvadž v případě tam uvedeném šlo o dílo ohrožující svou povahou bezpečnost kolemjdoucích osob, čemuž v souzeném případě tak není, a žalobce by do příkopu nebyl spadl, kdyby se při chůzi nebyl drátu držel.

Čís. 11122.

Směnečný zákon (ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 ř. zák. na rok 1928).

Při vlastní směnce jest označení remitenta obratem »na řad vlastní« postačitelne a potud zřetelné, že jest jím míněn vystavitel směnky, nikoliv směnečník a přijatel.

(Rozh. ze dne 30. října 1931, Rv I 1510/31.)

Ve směnkách dal žalobce žalované příkaz, by zaplatila »na vlastní řad«. Směnečné platební příkazy proti žalované přijatelce ponechal procesní soud první stolice v platnosti, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání, opřenému o dovolací důvody § 503 čis. 2 a 4 c. ř. s., nelze přiznati oprávnění. Dovolatelka má za to, že ze žalobních smének podle jejich obsahu nemůže býti zavázána, třeba že směnky akceptovala, ponevadž prý chybí označení remitenta, tedy jedna z podstatných náležitostí směnky (§ 3 čis. 3 sm. zák.). Směnky byly prý vydány »na vlastní řad«, čemuž podle celého znění smének lze rozuměti jen tak, že byl dán příkaz žalované, by směnečnou sumu zaplatila na vlastní, t. j. na svůj řad, tedy aby zaplatila do vlastní pokladny. Remitentem a akceptantem jest prý táž osoba a taková směnka prý jest neplatná. Tento právní názor žalované jest mylný. Žalobní směnky jsou směnkami na vlastní řad ve smyslu § 5 odst. (1) sm. zákona. Již z doslovu zákona »Výstavce může sebe označiti za remitenta (§ 3 čis. 3: směnka na vlastní řad)« jest patrné, že, neuvede-li výstavce jinou osobu jako remitenta a vepíše-li do směnky prostě »na vlastní řad«, míní tím a také nemůže míniti nikoho jiného než sebe. I když kontext směnky ve svém celku při použití tohoto zkráceného označení »na řad vlastní« místo »na řad můj vlastní« nebo »na řad náš vlastní« nevyhovuje zcela požadavku obecné mluvy co do přesnosti výrazu, — v obchodním životě, v němž stručnost a úsečnost projevu jest pravidlem, nezavdává příčiny k opravdovým pochybnostem, to tím méně, an by výstavcův příkaz, by akceptant zaplatil směnku sobě, neměl praktického smyslu a mařil by již v zárodku účel, k němuž byla směnka jako taková vystavena. Jest tedy pokládati označení remitenta »na řad vlastní« za postačitelé a potud zřetelné, že jest jím spíše míněn vystavitel směnky, nikoli směnečník a akceptant. Tak jest také výraz tento v obchodním životě, v němž směnka hraje roli nejvýznačnější, chápán a velmi často užíván. Nebylo proto třeba prováděti důkaz znalci z oboru filologie o tom, jaký smysl má směnečné prohlášení vzhledem k častěji zmíněnému označení remitenta, a není řízení neúplným, nebyl-li tento důkaz připuštěn.

Čís. 11123.

Spor rozloučené manželky s jejím bývalým manželem o placení zákonného výživného jest věcí prázdninovou (§ 224 čis. 4, nový doslov, c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 30. října 1931, Rv I 1725/31.)

Žalobě rozloučené manželky na jejího bývalého manžela, z jehož viny bylo manželství rozloučeno, o placení vyživovacích příspěvků bylo